

[Glensgård]

Fru Ingerlise Koefoed inviterede selv til en kort bemærkning, idet hun kom ind på den problemstilling, at der står i forslaget § 2:

»Obligationerne udstedes til ihændehave- ren og kan ikke noteres på navn.«

Det, der er tale om, er, at her åbner finansministeren op for, at den sidste del af de sorte penge kan anbringes til en forrentning på 9 pct. Hvis den sidste del af de sorte penge så kommer ud med den store gevinst, ja, så kan man – hvis man f. eks. har stående 100.000 kr. i præmieobligationer – legalt sige: jeg havde kun en enkelt til 200 kr., men nu er den kommet ud med den store gevinst. Dermed har vi fået de sorte penge vasket hvide. Det er det, finansministeren nu åbner op for, at resten af de sorte penge i samfundet kan komme ind i vaskemaskinen, ved at udvide antallet og summen af præmieobligationer med 600 mill. kr. Finansministeren ved udmærket godt, at hvis han skal have den sidste opslugning med, så skal han lave den slags ting, som vil være attraktive for visse mennesker i dette samfund. Finansministeren er ikke dummere end som så.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg skal ikke her tage stilling til finansministerens begavelse. Jeg stillede spørgsmålet, og jeg takker hr. Glensgård for at have svaret på finansministerens vegne. Jeg har på fornemmelsen, at der er noget om det, hr. Glensgård siger. Det var derfor, jeg spurgte, og det var det, jeg også gerne ville have vi skulle se på under udvalgsarbejdet.

Arne Melchior (CD):

Et par af ordførerne luftede den opfattede, at det her foreliggende forslag er et led i det indgåede firepartiforlig. Dette er ikke tilfældet. Så mit parti er lige så frit stillet over for dette forslag som alle andre partier. Ikke desto mindre har vi nemt ved at støtte dette forslag, som vi slet ikke kan mobilisere nogen indvendinger imod. En enkelt ordfører, nemlig fremskridtspartiets, som jeg normalt ikke diskuterer med, gjorde den bemærkning, at han ville diskutere, om det er politisk acceptabelt, at regeringen støtter sig på tre centrumspartier. Ja, jeg kan jo ikke frakende nogen at diskutere dette, men en

sådan diskussion er aldeles irrelevant og vil ikke have nogen følger andet end som tidsfordriv for dem, der måtte føre den.

Der var en lille difference imellem venstres og de konservatives modtagelse. Jeg synes nok, at venstre var mest afvisende, og at hr. Palle Simonsen havde svært ved at mobilisere nogen alvorlig modstand. Han kunne dog ikke dy sig for lige at tale om besparelse én gang til. Nu fik vi jo i debatten i torsdags temmelig godt slået fast, at besparelser virker lønpressende og derfor ikke kan være særlig hensigtsmæssige, i hvert fald ikke i alt for stort et omfang på én gang, og også ud fra denne betragtning vil jeg tro, at det vil passe hr. Palle Simonsen og hans parti bedre at suge penge op på denne måde. Når hr. Palle Simonsen var lidt mindre skeptisk end hr. Fogh Rasmussen, skyldes det måske, at hr. Palle Simonsen har slået efter, at i VKR-regeringens glørværdige dage var der i én og samme samling – dog fordelt over årene 1968 og 1969 – to konservative finansministre, henholdsvis hr. Poul Møller og hr. Ninn-Hansen, som fremsatte forslag og fik vedtaget forslag om dels – for hr. Poul Møllers vedkommende – fornyelse af et statspræmieobligationslån og dels – for hr. Ninn-Hansens vedkommende – et halvt år senere udstedelse af et nyt statspræmieobligationslån. Det var altså i de glade 1960ere i det borgerligt regerede Danmark, hvor der jo slet ikke var de problemer, der er i dag. Da tyede man minsandten til det samme middel, som regeringen gør nu. Jeg kan godt som et kuriosum fortælle, at socialdemokratiet stemte imod ved den ene af de to lejligheder.

Vi har hørt tidligere her i dag under behandlingen af socialindkomsten, at pludselig blev den nuværende socialminister og regeringen og forligspartierne af visse medlemmer beskyldt for at ønske invaliderne alt muligt ondt og være asociale, og af og til beskylder man hinanden for at ønske arbejdsløshed. Under Poul Hartlings regering var det socialdemokratiet, der beskyldte statsminister Poul Hartling for at producere arbejdsløshed, og når det var socialdemokratiet, der var ved magten, var det omvendt. Skal vi ikke lade være med den leg? Jeg synes også, venstre skulle besinde sig, for i den pågældende VKR-regering havde vi dog en økonomiminister, der hed P. Nyboe Andersen, og en udenrigsminister, der hed Poul Hartling,